

Primera roda de premsa sobre Càritas Diocesana de Terrassa

El dijous dia 24 de maig, a les 12 del migdia, es va dur a terme a la sala d'actes de la Cúria Diocesana, la primera roda de premsa sobre Càritas Diocesana de Terrassa. La presidí Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe diocesà, acompanyat del Sr. Salvador Obiols, director general de Càritas Diocesana de Terrassa i la Sra. Pilar Taché, secretària general i cap d'Acció Social. Tots tres varen fer una exposició del tema i contestaren a les preguntes que feren els representants dels mitjans de comunicació.

GLOSSA

Ben fet, pares!

Un matrimoni preocupat per l'educació cristiana dels seus fills i per la seva inserció en la comunitat parroquial considerarà oportú de testimoniar personalment aquesta inserció, viure-la de manera activa i compromesa. A partir de petits serveis, segons les seves possibilitats —força condicionades per l'atenció als fills, encara infants—, s'anaren implicant en la vida de la parròquia del barri on s'havien traslladat quan es van casar; de l'assistència a la missa dominical i de llegir-ne alguna de les lectures passaren a introduir-se en la pastoral prematrimonial. Servir a la comunitat no era aliè a la seva història personal. En la seva joventut havien participat en un moviment de joves cristians i havien estat monitors d'un centre d'esplai. Les trobades periòdiques personals amb un consiliari també havien tingut un important paper en els seus processos de fe en aquesta etapa vital. De fet, cadascú mantenia encara un acompanyament espiritual amb un sacerdot.

A la pastoral matrimonial s'afegí, arribada l'etapa preparatòria de la primera comunió del fill gran, que el pare fés també de catequista i que continués, després, animant un grup de postcomunió. Ara el fill gran ja és un adolescent implicat en les activitats

catequètiques i d'esplai parroquials. Fins i tot ha arribat a dir als seus pares, sense massa retòrica ni poesia, ras i curt, que li agrada que ajudin els altres —siguin infants o adults— a ser bones persones seguint Jesús. Els ho ha dit una vegada, és suficient. Els pares ho guarden al cor i pregunten.

L'educació en la fe dels nostres infants comporta una sèrie d'aspectes que la quotidianitat familiar pot aportar amb senzillesa i naturalitat des de la primera infantesa: les respostes a les primeres preguntes, tan senzilles i tan profundes alhora; la lectura i l'explicació de les històries bíbliques; la pregària quotidiana adaptada sempre a l'edat i al moment del dia; la celebració compartida dels sacraments en el si d'una comunitat que també pot ser àmbit vivencial de grans amistats; el servei als altres en què es concreta el seguiment de Jesús... I tot des de l'amor, el mateix amor amb què cada dia pares i mares omplen els seus gestos envers els fills, ajudant-los així a descobrir la vocació de fills i filles de Déu: «Deixeu-vos transformar i renoueu el vostre interior, perquè pogueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a Ell i perfecte» (Rm 12,2).

Enric Puig Jofra, SJ

Ordenació de diaques

Diumenge vinent, dia 25 de maig a les 18 h, a la Catedral del Sant Esperit, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses celebrarà l'Eucaristia i ordenarà de diaques els Srs. Marcos Emmanuel Pujol Troncoso i Albert Agib Hanna Mikhail, seminaristes de la diòcesi de Terrassa.

REMEU MAR ENDINS

És pagana la nostra societat?

Entre els nombrosos llibres apareguts durant aquests mesos sobre el papa Francesc, la lectura d'un d'ells —titulat *Pilares para un pontificado* (Ed. San Pablo)— m'ha suggerit les reflexions que exposo a continuació en aquest comentari dominical. El llibre recull fragments de les homilies pronunciades per l'arquebisbe de Buenos Aires, Jorge Mario Bergoglio, en diverses ocasions. Encara que només recull els fragments més significatius, crec que el llibre ofereix una idea bastant aproximada del pensament pastoral del nostre Papa quan estava al davant de la populosa arxidiòcesi argentina.

La festa de sant Gaietà és molt popular a l'Argentina perquè és el sant a qui es demana sobretot treball, com nosaltres demanem a sant Pancreaç «salut i feina». En l'homilia d'aquesta festa (el 7/08/2010) el cardenal Bergoglio planteja sense embuts una realitat: «Vim enmig d'una cultura cada vegada més pagana.»

Però el cardenal no es queda en aquesta constatació, sinó ofereix la seva reflexió sobre dues maneres de ser pagà. Una és la manera de ser pagà que es fa realitat «si s'ha nascut en una cultura que encara no coneix la bondat de l'Evangeli i la bondat de Jesucrist». Aquests pagans podríem anomenar-los encertadament «precrístians». Alguns d'ells —com el centurió que estava al calvari o Corneli, a qui sant Pere va visitar a casa seva per a batejar-lo— figuren en el Nou Testament i precisament com exemple de persones que tenen un sentit religiós profund i sobretot, obert a la fe. Són els «pagans bons», hi ha estudis preciosos sobre ells i sobre el seu encontre personal amb Jesús.

Després hi ha els pagans que podem anomenar «postcristians». I això ja dol més. I també li dol al cardenal Bergoglio. Mireu el que diu: «Però per a nosaltres, fer com si Jesucrist no hagués vingut a salvar-nos, és donar un pas molt enrere. És com negar els nostres pares i els nostres avis. És com no voler tenir història. És com si escollíssim ser orfes, gent desemparada, que ha de començar de zero sense comptar amb el tresor de la saviesa dels nostres avantpassats.»

encara afegeix, referint-se a la imatge pública de la fe cristiana: «Si fem com si Jesucrist no existís, si el releguem a la sagristia i no volem que es posi en la vida pública, neguem tantes coses bones que el cristianisme ha aportat a la nostra cultura fent-la més sàvia i més justa; als nostres costums, fent-los més alegres i més dignes.»

En aquest temps pasqual i en aquest mes de maig, em sembla oportú d'invitar els qui segueixin aquestes reflexions a donar gràcies per la fe i pels dons rebuts. Per què hem de fer-ho? Vegeu com ho va dir el cardenal Bergoglio: perquè «nosaltres hem escoltat l'anunci de l'Evangeli, som gent batejada en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, gent que ha viscut sota la cura de l'amor infinit de la providència del nostre Pare Déu i emparada sota el mantell de tendresa de la Verge Maria». (Quina expressió tan bella i oportuna en el mes de maig, el mes de Maria!).

«Nosaltres hem estat marcats pel senyal de la creu —va seguir dient l'arquebisbe jesuïta— i pertanyem a Jesús que ens va comprar amb la seva Sang. Si en alguna cosa fallen els nostres valors és perquè no els vivim a fons. No és que els hàgim de reemplaçar per una altres, sinó que hem de penedir-nos de no haver-los guardat i començat a viure'ls en tota la seva plenitud». Aquest és el camí, ben volguts diocesans i germans en la fe: demanem que l'Esperit Sant que ens animi a seguir-lo.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

JUANJO FERNÁNDEZ

Projecte Montserrat

El proppassat 4 d'abril, un miler de nens i nenes de disset escoles cristianes del país van celebrar la jornada presencial del projecte telemàtic *Montserrat, un munt d'aventures*. Aquest projecte, que porta a terme des de fa 15 anys la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), té per objectiu donar a conèixer Montserrat i el seu entorn de manera interactiva. Juanjo Fernández, consultor pedagògic de la FECC, n'és un dels organitzadors.

Com neix el projecte?

Montserrat, un munt d'aventures va sorgir l'any 1998 des de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya arran de la sensibilitat especial per promoure la integració de les TIC en tots els processos que s'esdevenen en l'escola, tant en la gestió com en els processos d'ensenyament i aprenentatge.

Quina és la resposta de les escoles?

Una resposta extraordinària! Penseu que els alumnes participants descobreixen les singularitats i la vida quotidiana de l'abadia i el seu entorn guiats pels escolans. Només són disset les escoles que poden participar en el projecte i apropar-se a Montserrat de manera telemàtica... i presencial!

Per què calia un projecte com aquest?

Sovint desconeixem el que tenim més a prop. Per tant, calia un projecte en què els alumnes de 3r a 6è de primària descobrissin Montserrat a través de cinc itineraris: muntanya, Santuari, monestir, museu i música. La cultura religiosa és fonamental, com ho és l'estimació pel nostre patrimoni. En el projecte també es treballa l'enriquiment espiritual: tots els grups van a saludar la Mare de Déu i li ofereixen pregàries i cançons.

HISTORIA DE LA CARIDAD

La capa de san Martín de Tours

Si hay que escoger un icono de la caridad cristiana, este puede muy bien ser la imagen de san Martín de Tours reproducida ininidad de veces en iglesias, catedrales y capillas del mundo cristiano. Martín fue un soldado que abandonó la carrera militar tras 25 años de servicio para convertirse en soldado de Cristo, retirándose a vivir su religiosidad en soledad. Siendo todavía soldado, dividió su capa militar con un mendigo que encontró en Amiens tiritando de frío. Poco después tuvo una visión de Cristo cubierto con esa parte de su capa que había regalado.

De hecho, Martín reconoce a Jesús en el que se ha guarnecido con la parte regalada de su capa. Poco a poco, Martín y otros ascetas, monjes y obispos —como san Cesáreo de Arlés— son considerados santos aunque no hayan sufrido el martirio, porque se les considera fieles imitadores de Jesucristo en su fidelidad hasta la muerte. En muchos casos lo que más se resalta es su caridad.

La devoción a estos santos se extendió por Europa y fueron admirados e imitados por los diversos pueblos, dando lugar a nuevas costumbres y tradiciones que conformarán la vida de los nuevos pueblos.

En la vida de Martín de Tours que escribió Sulpicio Severo, lo exalta como igual a los mártires por su renuncia al mundo, su humildad, su paciencia y su caridad. Martín obtuvo un *martyrium sine cruore* (sin efusión de sangre), siendo agraciado por Dios con una virtud milagrosa.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

«Reanimar mi alegría»

Gerard Bessière, sacerdote y escritor espiritual francés, después de la muerte de su padre, como todo hijo, vivió días de dolor. Subrayó: —«Me humilla comprobar que a veces me dejo llevar por el dolor de la muerte de mi padre.»

Días después añadiría al texto:

- «Los amigos se extrañan de mi silencio. He sabido que algunos se inquietan y comentan entre ellos: “Ya no silba...”
- »Y he vuelto a silbar. Voluntariamente.
- »El primer lenguaje debe ser: “Mi cara sonriente, afable, alegre.”
- »El segundo: “Mi actitud acogedora con quien me encuentre”.
- »¿Podría yo hablar de Jesús... si no *reanimara mi alegría?*»

Rainer María Rilke afirmó: «Todos los que te buscan y te tientan, / y aquellos que te encuentran, / te someten a la imagen y al gesto.» Tener buen humor es el primer acto de virtud.

San Juan de la Cruz, doctor de la Iglesia, comentando el «silbido leve del viento» que escuchó el profeta Elías, afirmaba: «Este divino *silbo* que entra por el oído del alma, no solamente es sustancia entendida, sino también descubrimiento de verdades de la divinidad y revelación de secretos suyos ocultos. Algunos teólogos dicen que: “Elías en aquel *silbo*... vio a Dios”.»

¡Suframos o no, debemos intentar «reanimarnos en la Alegría!»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¿Descentrados? ¡Centrados en Cristo!

¡Centrar!, ¡buscar el centro!... repetimos en el arte, en el deporte, en la ciencia; lo subrayamos al investigar la verdad, al rastrear un camino... En psicología y en otras ciencias humanas se nos invita a ser en la vida personas centradas.

Sin embargo, el papa Francisco invita a ¡descentrarnos! A «avanzar en una saludable descentralización» en el proceder eclesial (EG 16); y también a vivir la «experiencia hermosa y un poco paradójica» de descentrarnos, porque «cuanto más te unes a Jesús y él se convierte en el centro de tu vida, tanto más te hace Él salir de ti mismo, te descentra y te abre a los demás». «El discípulo-misionero es un descentrado: el centro es Jesucristo, que convoca y envía. El discípulo es enviado a las periferias existenciales». Estamos, por así decirlo, «desplazados», estamos al servicio de Cristo y de la Iglesia.

El Señor es el único Dios de nuestra vida. Cristo es «el Camino, la Verdad y la Vida» (Jn 14,6). Dios es «centro luminoso de fiesta y de alegría que quiere comunicar a su pueblo ese gozo salvífico» (EG 4). En esta fiesta, de encuentro con el Señor y con el hermano, encontramos nuestro centro, nuestro gozo y alegría.

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 19.** □ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ac 14,5-18 / SI 113 / Jn 14,21-26]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.
- 20.** □ **Dimarts** [Ac 14,19-28 / SI 114 / Jn 14,27-31a]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i els esparters; sant Baldiri o Boi, mr.
- 21.** □ **Dimecres** [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.
- 22.** □ **Dijous** [Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel. agustina.
- 23.** □ **Divendres** [Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.
- 24.** □ **Dissabte** [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada... Sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.
- 25.** □ **† Diumenge vinent**, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé: 1Pe 4,13-16) / Jn 14,15-21 (o bé: Jn 17,1-11a)]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Celebreu el Senyor amb la lira, / acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. R.

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclusiva: «Jo poso a Síó una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

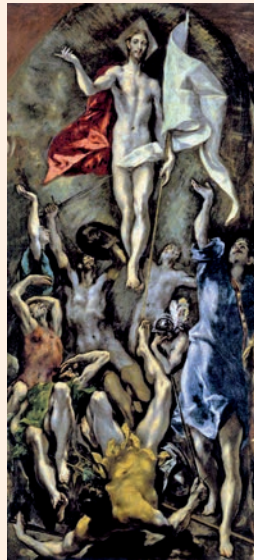
En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asseverin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres i encara no em coneixes? Qui em veu a mi veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, diciendo que en el suministro diario no atendían a sus viudas.

Los Doce convocaron al grupo de los discípulos y les dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos de la administración. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea: nosotros nos dedicaremos a la oración y al ministerio de la palabra.» La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo, a Felipe, Prócoro, Nicánor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba cundiendo, y en Jerusalén crecía mucho el número de discípulos, incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

Resurrecció del Senyor. Pintura d'El Greco, Museu del Prado (Madrid)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dad gracias al Señor con la cítara, / tocad en su honor el arpa de diez cuerdas. R.

Que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, la piedra viva desechada por los hombres, pero escogida y preciosa ante Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción del templo del Espíritu, formando un sacerdocio sagrado, para ofrecer sacrificios espirituales que Dios acepta por Jesucristo. Dice la Escritura: «Yo coloco en Síon una piedra angular, escogida y preciosa; el que crea en ella no quedará defraudado.» Para vosotros, los creyentes, es de gran precio, pero para los incrédulos es la «piedra que desecharon los constructores: esta se ha convertido en piedra angular», en piedra de tropezar y en roca de estrellarse. Y ellos tropiezan al no creer en la palabra: ese es su destino.

Vosotros sois una raza elegida, un sacerdocio real, una nación consagrada, un pueblo adquirido por Dios para proclamar las hazañas del que os llamó a salir de la tiniebla y a entrar en su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Que no tiemble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino.» Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí. Si me conocéis a mí, conoceréis también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto.» Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta.» Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace sus obras. Creedme: yo estoy en el Padre, y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. Os lo aseguro: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aún mayores. Porque yo me voy al Padre.»

COMENTARI

Jesús i el Pare fan estada en el creient

Estem en el comiat de Jesús. Llargs parlaments als deixebles sobre el futur de l'existència creient en absència seva. Jesús anuncia que se'n va. És una forma de parlar de la seva mort. Però una manera característica de l'Evangeli de Joan: fins a sis verbs diferents descriuen la mort de Jesús com a marxa, allunyament, partença, pas d'aquest món al Pare, deixar el món. No s'esmenta per res el sofriment, la mort, ni la creu. Jesús, simplement i senzilla, se'n va. Però per tornar. «Me'n vaig però torno» és el *lema* del comiat. Això diferencia notablement el comiat de Jesús dels comiats de l'Antic Testament.

Però el text d'avui ens diu amb èmfasi que Jesús va a preparar lloc als deixebles a la casa del Pare, on hi ha moltes estances. La casa del Pare és el lloc de Jesús per excel·lència. Ho diu el començament de l'evangeli, en l'escena de l'expulsió dels venedors (2,16). Però Jesús ho diu en diferents moments d'una forma més el·líptica però clara: «Allà on jo sóc» (7,33.36; 12,26; 17,24). Jesús vol preparar un lloc per als deixebles allà on Ell és «perquè també vosaltres estigueu allò on jo sóc» (14,3). Naturalment, Jesús és amb el Pare: «Jo estic en el meu Pare i el meu Pare està en mi» (14,11-12; cf. 10,38).

Al llarg de tot l'evangeli, Jesús ha estat amb els deixebles, amb els seus amics, amb els jueus, amb els fa-

riseus. Però, ensems, Jesús ha estat amb el Pare, perquè Jesús pertany a l'àmbit del Pare, a l'àmbit de Déu (1,1). Per això resulta sorprenent que, una mica més endavant, en el mateix capítol 14, Jesús ens digui: «Qui m'estima guardarà la meua paraula, el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell». La paraula *estada* (*monê*) és exactament la mateixa que descriu les estances (*monai*) de la casa del Pare. És Jesús qui ve a nosaltres i fa estada en nosaltres i amb Ell ve, indefectiblement, el Pare.

Estar en Jesús o que Jesús estigui en nosaltres descriu el mateix misteri d'immanència mútua. És el misteri de la fe.

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 17, a les 20 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la Pquia. de St. Josep de Terrassa i administra el sagrament de la Confirmació.

Aquest diumenge dia 18, a les 11 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere amb motiu del vot de la Santa Creu de Canjàyar.

A les 18 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral i administra el sagrament de la Confirmació a alumnes del col·legi Puresa de Maria de Sant Cugat del Vallès.

Dilluns dia 19, matí i tarda. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Rubí.

Dimarts dia 20. Reunió del Departament de Pastoral Penitenciària de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

Dimecres dia 21. Participa a la reunió de bisbes de la Comissió de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

Dijous dia 22, a les 11 h. Presideix la reunió del Col·legi de Consultors.

A la tarda. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Rubí.

Divendres dia 23, a les 20 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere d'Octavià, a Sant Cugat del Vallès i administra el sagrament de la Confirmació.

Dissabte dia 24, a les 11 h. Presideix el lliurament de premis del Concurs Bíblic al Centre Cultural de Terrassa.

Diumenge dia 25, a les 18 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i confereix el sagrat orde del Diaconat a dos seminaristes diocesans.

▶ NOTÍCIES

Imposició de túniques del Camí Neocatecumenal. El dissabte dia 19 d'abril al vespre Mons. Salvador

Càritas Diocesana de Terrassa

Càritas Diocesana de Terrassa ha completat recentment el seu procés d'estructuració i implantació a tot el territori. L'acció caritativa i social és fonamental i constitutiva de l'Església i des de la creació de la diòcesi l'any 2004, aquesta acció es realitza a través de les Càritas parroquials i arxiprestals i d'altres entitats d'Església. Càritas Diocesana permetrà coordinar-ho amb més proximitat.

Els punts d'atenció a les persones són actualment 127, que compten amb la col·laboració de gairebé 2.000 voluntaris, voluntàries i professionals. L'any 2013 es van atendre més de 70.000 persones (un 12,3% més que l'any anterior). Des de l'any 2009 s'han atès 300.000 persones.

Tot i que davant la situació de crisi econòmica han augmentat les accions assistencials, Càritas continua la seva feina de promoció integral de la persona. Els serveis centrals de Càritas Diocesana s'han situat a Sabadell per a diversificar els serveis diocesans en el territori.

Cristau, bisbe auxiliar, va presidir a la Sala Capitular de la Catedral la imposició de túniques als membres de la 3a Comunitat del Camí Neocatecumenal que, després, durant la Vetlla Pasqual van renovar les Promeses del Baptisme i finalitzaren el seu procés.

Confirmacions a la Catedral.

El dijous dia 24 d'abril a les 17.30 h, Mons. Saiz Meneses va celebrar l'Eucaristia a la Catedral i va administrar el sagrament de la Confirmació a un grup de 107 alumnes del col·legi Viaró de Sant Cugat del Vallès.

Centenari del temple parroquial de Matadepera. El dissabte dia 26 d'abril, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar va celebrar l'Eucaristia a les 5 de la tarda a Matadepera amb motiu del centenari de la inauguració de l'actual temple parroquial dedicat a sant Joan Baptista. La celebració va tenir lloc al carrer, amb més de 500 assistents. Concelebraren Mn. David Abadías, rector i d'altres preveres de l'Arxiprestat de Terrassa. Hi assistí la Sra. Mireia Solsona, alcaldessa de Matadepera.

tat de Terrassa. Hi assistí la Sra. Mireia Solsona, alcaldessa de Matadepera.

Confirmacions a Rubí.

El diumenge dia 27 d'abril, a les 10 del matí, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va celebrar

l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pau de Rubí i administrà el sagrament de la Confirmació a dinou joves i a quatre persones adultes.

▶ EN LA PAU DE CRIST

La **Gna. Mercè Permanyer i Puigjaner**, carmelita vedruna, morí a Terrassa el 28 d'abril, als 96 anys d'edat i 63 de professió religiosa. Les exèquies es van celebrar el dia 29 a la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa.

▶ AGENDA

Recés pasqual a Montserrat. Dissabte dia 24 de maig, de 10.15 a 18. Per a nois i noies de 20 a 35 anys. Dirigit pel P. Antoni Pou, monjo, amb el tema «Vigor i tendresa: respirar l'esperit de Pasqua.»

Recés per a homes. Diumenge dia 25 de maig, de 10 a 14 h. Casa Mare de Déu de Montserrat, Caldes de Montbui. Informació: tels. 938 654 496 - 697 840 559 - 685 499 728; e-mail: cpccaldes@gmail.com

Visita al Santuari de la Mare de Déu del Món (Girona). Organitzada pels Grups d'Oració i d'Amistat: celebració de l'Eucaristia i dinar al Santuari. A la tarda, Vespres al Monestir de Sant Esteve de Banyoles. Dissabte dia 31 de maig. Informació i inscripcions, tel. 932 181 005. Oberta a tothom.

REMAD MAR ADENTRO

¿Es pagana nuestra sociedad?

Entre los muchos libros aparecidos estos meses sobre el papa Francisco, la lectura de uno de ellos —titulado *Pilares de un pontificado* (Ed. San Pablo)— me ha sugerido las reflexiones que expongo a continuación en este comentario dominical. El libro recoge fragmentos de las homilias pronunciadas por el arzobispo de Buenos Aires, Jorge Mario Bergoglio, en diversas ocasiones. A pesar de recoger sólo los fragmentos más significativos, creo que el libro ofrece una idea bastante aproximada del pensamiento pastoral de nuestro Papa cuando estaba al frente de la populosa archidiócesis bonaerense.

En la homilía de la fiesta de san Cayetano (el 7/08/2010), fiesta que es muy popular en Argentina, porque es el santo al que se le pide sobre todo trabajo —como nosotros lo pedimos a san Pancracio, «salud y trabajo»—, el cardenal Bergoglio constata sin rodeos una realidad: «Vivimos en medio de una cultura cada vez más pagana.»

Pero el cardenal no se queda en esta constatación, sino que ofrece su reflexión sobre dos maneras de ser pagano. Una es la manera de ser pagano que se hace realidad «si uno nació en una cultura que no conoce aún la verdad del Evangelio y la bondad de Jesucristo». Estos paganos los podríam

mos llamar acertadamente «precrístianos»; algunos de ellos —como el centurión que estaba en el Calvario o Cornelio, al que visitó san Pedro en su casa para bautizarlo— aparecen en el Nuevo Testamento y precisamente como ejemplo de personas que tienen un sentido religioso profundo y sobretodo, abierto a la fe. Son los «buenos paganos», hay estudios bellísimos sobre ellos y sobre su encuentro personal con Jesús.

Después hay los paganos que podemos llamar «postcrístianos». Ahí ya nos duele más. Y le duele también al cardenal Bergoglio. Miren lo que dice: «Pero para nosotros, hacer como si Jesucristo no hubiera venido a salvarnos, es dar un paso muy atrás. Es como negar a nuestros padres y a nuestros abuelos. Es como querer no tener historia. Es como si eligiéramos ser huérfanos, gente desamparada, que tiene que empezar de cero sin contar con el tesoro de la sabiduría de nuestros mayores.»

Y aún añade, refiriéndose a la imagen pública de la fe cristiana: «Al hacer como si Jesucristo no existiera, al relegarlo a la sacristía y no querer que se meta en la vida pública, negamos tantas cosas buenas que el cristianismo aportó a nuestra cultura, haciéndola más sabia y justa; a nuestras costumbres, haciéndolas más alegres y dignas.»

En este tiempo pasqual y en este mes de mayo, me parece oportuno invitar a quienes sigan estas reflexiones a dar gracias por la fe y por los dones recibidos. ¿Por qué hemos de hacerlo? Veamos cómo lo dijo el cardenal Bergoglio: porque «nosotros hemos escuchado el anuncio del Evangelio, somos gente bautizada en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo, gente que ha vivido cuidada con el amor infinito de la providencia de nuestro Padre Dios y amparada bajo el manto de ternura de la Virgen María». (¡Qué expresión tan bella y oportuna en el mes de mayo, el mes de María!).

«Nosotros hemos sido marcados por el signo de la cruz —siguió diciendo en su homilía el arzobispo jesuita— y le pertenecemos a Jesús que nos compró con su Sangre. Si en algo fallan nuestros valores es porque no los vivimos a fondo. No es que tengamos que reemplazarlos por otros, sino que tenemos que arrepentirnos de no haberlos guardado y comenzar a vivirlos en toda su plenitud». Este es el camino, queridos diocesanos y hermanos en la fe: pidamos que el Espíritu Santo nos anime a seguirlo.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa